

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДК. РУСИНОВЪ

РОЧНИКЪ XIV.

РÔКЪ 1934.

ЧИСЛО 3.

МАРТЪ

Дай Господи Однoсть Церковъ
(Св. Йосафатъ)

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручаетъ слѣдующіи книжки:

ПОЛНЫЙ ТРЕБНИКЪ (печатаный въ Жовквѣ). Обнимаетъ 899 ст.

Находится въ немъ всѣ чотыри части: I. Таинства, II. Освященія III. Благословенія, IV. Моленія на всякую потребу. Двойный друкъ: чорный и червонный. Фор. дуже додгдній. Ясный переглядъ, буквы читкѣ, выразнѣ.

Оправленый въ полотно 130, въ кожу 150 Кч, почтове 5 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ КРЕЩЕНІЯ И МИРОПОМІАЗАНІЯ. Цѣна 5 Кч.

зъ почтою 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ СВИРУЖЕСТВА. Стоить 5 Кч. зъ почтовою засыл. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ТАЙНЫ ЕЛЕОНОМІАЗАНІЯ. Стоить 5, зъ почт. 5·60 Кч.

ЧИНЪ ПАРАСТАСІЯ И ПОГРЕБЕНІЯ МИРСКИХЪ ЧЕЛОВѢКЪ
содержить въ себѣ и Евангеліе Лазаря. Цѣна 6 Кч. зъ почтовою засыл. 7 Кч.

СЛУЖБА ХРІСТИ-ЦАРЯ стоитъ 2·50 Кч, съ почтою 3·10 Кч.

SLUŽBA CHRISTA-CARJA. Stoit 2·50 Kč. s ročtoju 3·10 Kč.

СЛУЖБА НАЙСВ. СЕРДЦЯ ІІСУСА. малый форматъ 3 Кч,
съ почтою 3·60 Кч.

SLUŽBA NAJSV. SERDCU ISUSA. malyj format 3 Kč,
s ročtoju 3·60 Kč.

ЯПОСТОЛЫ і ЕВАНГЕЛІА на недѣли и праздники святои гр.
каѳолицкои Церкви. Малый форматъ; книжка переплетена въ
полотно стоитъ 20 Кч, съ почтою 21·50 Кч.

ОУМОЛЕНІЕ КЪ ПРЕСВЯТОЙ ЕВХАРІСТІЇ (супликація) зъ
нотами. Цѣна 50 гелл., съ почтовою засылкою 70 гелл.

ЯКІАӨІСТНИКЪ Стоить 25 Кч, зъ почтою 26·30 Кч.

НОВЫЙ ЗДБІТЬ обоймаючий 4 Евангелія, дѣянія Апостолскѣ, посланія
и откровеніе св. Іоанна, въ языцѣ церковнославянскомъ зъ переводомъ
на народну мову о. Дра Александра Бачинскаго

Книга переплетена въ повполотно стоитъ 60 Кч. зъ почт. 65 Кч.
ЧЕСТНЫЙ ПАРЯКЛИСТЬ КЪ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦѢ. Цѣна 1 Кч.
зъ почтою 1·40 Кч.

Великопосні проповіди. Ціна 5 Кч зъ почт. засилкою 5·80 Кч.

Популярні катехитичні проповіди для католицького народу.

Часть I. Про віру Часть II. Про надію и любов.

Ціна 20 Кч. за один прим. зъ почтою 21·80 Кч.

Надгробні слова. Брошуря 5 Кч, зъ почтов. засилкою 5·70 Кч.

Подруже право въ новім кодексі церковнім зладив Др. Г.
Лакота епископ-помічник въ Перемишлі Ціна 22 Кч, зъ почт. 24 Кч.

Число 3.

Мартъ

Роцникъ XIV

БЛАГОВЪСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородъ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вѣдомъчатель. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границю 17 Кч.; до Америки
побѣ дол. — Одно число 1 Кч.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Добра Рада.

МИНУЛИ мясницѣ, наставъ часъ св. посту, часъ приготовляючий насъ до розважаня страстей Господа нашего, Иисуса Христа, а опосля до великого празника Єго воскресеня. Гадаю читателю мой дорогий, що и ты схочешь приготовитися до гдноѣ участи въ празнику томъ, а не будешь однимъ зъ тыхъ людей, котрѣ свята понимають лише въ той способъ, що стараються якъ найбльше вдоволити пристрастямъ обжирства и пїянства. По тобѣ читателю надѣятись мушу приготовленя іншого, бо чайже понимаешь ты цѣле значення и цѣлу вагу такъ памятки страстей, якъ и воскресеня Христового. Прецѣнь конечно страдати мусить той, хто хоче воскреснути зъ Иисусомъ, хто хоче приоблечися въ другого чоловѣка, хто хоче очиститися зъ блудбъ и хибъ, хто хоче вступити на высшу ступень совершенства христіянскаго. Тожь прийми читателю вѣдь мене раду одну, въ постѣ томъ: Розважай поодинокѣ мѣсця страстей Христа Спасителя нашого. Въ хатѣ твой чай найдеться крестъ, або образъ представляючий розпятого Спасителя, представъ собѣ духомъ, що стоишъ ты побѣ крестомъ тымъ тодѣ, наколи Спаситель висѣвъ на нѣмъ, т. е. на Голгоѳѣ. Придивись добре ранамъ Єго, придивись, якъ посинѣло тѣло цѣле вѣдь побоївъ, якъ вѣнець терневый стискає Єго голову, якъ острый гакъ ранить и до дерева пробиває св. Руки

и Ноги. Вдивися добре въ образъ сей и завдай собѣ ось се питаня: Хто есть той, кого бачу на образѣ сѣмъ? Се Богъ, который мене сотворивъ, который давъ менъ жи-

тя и утримує мене при житю сѣмъ, который кормить мене, дає силы до працѣ, потѣшає въ нещастю, то Богъ, который давъ менъ душу и призначивъ колись до вѣчного

щастя. Колись маю засѣсти по надъ звѣздами небесными, цѣлу вѣчнѣсть дѣлти щастя нечуване, невидане, окомъ, ухомъ, розумомъ непонятне. А за когожъ страдає той Богъ? За мене, за мої провини, за грѣхи мои. Кто же я, а кто же Вонъ? Яка страшна дѣлить нась рожниця! Вонъ на крестѣ ранами покрытый и я? Якъ корыстаю зъ всего того, що Вонъ зробивъ для мене? Вонъ давъ менъ житя, а я, мѣсто се житя посвятити чеснотѣ, я посвѧтивъ житя се злобѣ и службѣ пекла. Всѣхъ властей душъ и тѣла уживъ я на зло на грѣхъ и зневагу, я стався невдячнымъ и то такъ дуже! И тутъ пригадай собѣ житя цѣле, рѣкъ за рокомъ, о сколько память засягне, вже дѣтиною и то и се робивъ я, що грѣхомъ було, и въ молодечомъ въ мужескомъ и старечомъ вѣцѣ грѣшу я и причиняю мѣрки свое. Спогадай на всѣ свої сповѣди, коли сповѣдникъ ставъ научати, неразъ може зробило ся тобѣ такъ лячно на серцю и ты сказавъ собѣ: нѣ, бѣльше не буде того, бѣльше не поважуся на сю, або инишу злобу, а прецѣнь...

И за кождымъ разомъ глянь на Спасителя твого. Подумай якъ тяжкѣ мусѣли бути Єго муки и страсти, який бѣль переймавъ всѣ суставы Тѣла? Чи перенѣсь бы ты той бѣль? И за кого се все? за мене...

А прецѣнь тебе серце болить, якъ хто поважиться ударити вже не дѣтину, а коня, а пса твого. А се такъ покровавленый, обплюваный, слѣзми залитый Богъ твой, царь, володѣтель, приятель, отець?...

Тутъ здається само серце скаже тобѣ бѣльше. Я додамъ лишь то, що великѣ були страсти Спасителя, но еще бѣльше милосердіє. Не хоче вонъ смерти грѣшника, но хоче, щоби той каявся и живъ. И о тѣмъ подумай! Скорыстай зъ доброю рады читателю, о сколько можешь найчастѣйше, пойди за нею передъ св. сповѣдею, а може тихою колись молитвою спомнянешъ того, хто подавъ тебѣ сесю раду.

Для старыхъ и молодыхъ.

Якъ маємо жалувати при сповѣди за грѣхи ?

Маємо жалувати якъ мытарь, который бючися въ груди и плачучи молився: „Боже милостивъ буди менъ грѣшному !“ — Якъ царь Давидъ, который зъ сокрушенемъ сердя кликавъ: „Согрѣшихъ ко Господу“. Якъ сокрушенный розбйникъ, который зъ глубины душъ моливъ И. Христа: „Помняни мя Господи, єгда прийдеши въ царствіи своеемъ.“ — Якъ сокрушеный блудный сынъ, который зъ щирымъ жалемъ за свої провиниы сказавъ до своего ображеного отца: „Отче, согрѣшихъ на небо и предъ тобою и уже нѣсмъ, достоинъ бути сынъ твой !“ Якъ св..Петръ, который відрѣкся Сына Божого, а потому: плакася горько“... — Якъ Марія Магдалина, котра цѣлый часъ оплакувала грѣхи своеї молодости.

Дещо о духахъ.

Дуже часто трафляєся чути такъ межи людьми простыми, якъ и просвѣщенными повѣсти о духахъ и небощикахъ, що вертаються на землю. На щеть того одинъ другому оповѣдає несоторенъ рѣчи, якбы они по правдѣ сталися. Въ виду того мимоволъ насуваєся вопросъ: ци можуть умершѣ (небощики) повернутися зъ тамтого свѣта и показуватися людямъ ? Если заглянемо въ исторію народовъ, то побачимо, що майже всѣ народы, такъ найдикшѣ, якъ и найбѣльше просвѣщенѣ були або суть того переконаня, що душѣ помершихъ могутъ повернати на землю, прибирати розличнѣ виды, робити шумъ и лоскотъ, стогнати, о щось просити. Вѣра та есть обща, старинна, а яко така видиться промовляти за тымъ. И въ дѣйствительности се не противиться розумови, якъ тоже не заключає въ собѣничого такого, щоби могло переходити всемогущество Боже. Чоловѣкъ такъ що до тѣла якъ и души есть сотвореный відъ Бога и тому совершино відъ Него зависимий. Черезъ смерть розлучаєся душа зъ тѣломъ, но Господь може ѹй знову вернути або то само тѣло, яке она мала, або може дати инше и позволити ѹй, щоби исповняла тѣ самѣ дѣйства, якъ и передъ смертю а то въ той цѣли, щоби людей перестеречи и склонити до заховуваня закону божого. Якъ то Господь сотворивъ чоловѣка, котрого передъ тымъ не було, такъ може и по смерти дати йому тѣло, бо Богъ есть всемогучий, може отже все здѣлати, що хоче. Длятого выдаєся бути дуже подобнымъ до правды, щоби небощики могутъ повернати на землю. Щоби однакъ рѣшити

той вопросъ такъ всѣхъ занимаючий, загляньмо до св. Письма, ци воно не дає намъ въ тѣмъ взглядъ якихъ положительныхъ указань. И такъ въ старомъ завѣтѣ въ II. книзѣ Макавейской ст. 1—17 читаемъ слѣдуюче: Юдеѣ подъ начальствомъ Юды Маккавея вели часть борбы зъ Сирійцями. Димитрій синъ Селевкія Филопатора, побу-реный самыми Юдеями, котрѣ представляли Юду яко ворохобника, выславъ своего вожда Никонора зъ великимъ войськомъ противъ Юдеевъ. Зъ початку хотѣвъ той вождъ підступомъ зловити Юду, но то ему не удалось. Въ тѣмъ нещастю почавъ Юда молити Гос-пода Бога о помочь и побачивъ въ сиѣ архіерея Онію зъ руками вознесеными до горы, молячогося за цѣлый народъ Юдейський. То-же явився и пророкъ Еремія разомъ зъ нимъ. И тогды сказавъ Онія: Сей, пророкъ Божій Еремія, есть братолюбецъ, котрый много молиться за народъ и за мѣсто святе. Еремія же простерши праву руку подавъ Юдѣ золотый мечъ и сказавъ: Прийми мечъ святый, даръ вѣдъ Бога, котримъ побѣдишь неприятелъвъ. Тымъ видѣнямъ покрѣпленъ Юдеѣ, въ числѣ только 3000 побили велике число неп-риятелъвъ а голову Никонора, котрый осмѣлився ругати зъ Бога, повѣсили въ Єрусалимъ. А въ той часъ уже давно не було въ жи-выхъ Оніѣ и Ереміѣ. Дальше въ I. книзѣ Царствъ глава 28 ст. 4—20 читаемо, що за царя Савла (1100—1060) одного разу напали на Израилитянъ Филистиняне. Сауль перестрашеный полками инопле-мениковъ запытувавъ Господа Бога, ци вѣнчесе надъ ними побѣду? Але, що Господь Бѣгъ не давъ ему нѣякого одвѣта, нѣ въ сиѣ, нѣ въ явленяхъ нѣ черезъ пророковъ, то вонъ удався ночію до жоны во-рожилки въ Єпдорѣ. Тогды явився умерший Самуиль и спытавъ Сав-ла, чому его призыває! На то вѣдповѣвъ Савль: я призываю тебе тому, що вороги на мене напали, а Господь вѣдступивъ вѣдъ мене а не давъ менъ нѣякого одтвѣта. Тогды то сказавъ Самуиль: Господь вѣдступивъ вѣдъ тебе и якъ говоривъ тобѣ черезъ мене, вѣдбере тобѣ царство зъ рукъ твоихъ и дасть ближ-ньому твому Давидови, бо ты не послухавъ голосу Господ-нього и не сповнивъ приказаноѣ Господомъ Богомъ кары на Ама-ликитахъ. И вѣддастъ Господь Израїля зъ тобою въ руки филистим-ськъ и завтра ты и сыни твої упадете въ борьбѣ. И такъ сталося. Прийшло до битви на горѣ Гелвує, въ котрой Израилитяне зостали побѣженъ, три сыни Савла полягли, а самъ Савль, тяжко раненый, не хотячи попасти въ руки вороговъ пробився мечемъ. Такъ само въ новомъ завѣтѣ читаемо въ Євангелію, що И. Христосъ передъ

своими страстями и смертью взявъ зъ собою трехъ учениковъ: Петра, Якова (страшного) и Йоана и пойшовъ зъ ними на гору Таворъ, де передъ ними переобразився. Тогда при Иисусѣ явилися Мойсей и Илія и бесѣдовали зъ Нимъ о предстоящихъ страстяхъ и смерти Его. Св. Петръ въ великотѣ одушевленю сказавъ: Господи, добрѣ намъ тутъ бути, здѣлаймо тутъ три шатра, Тобѣ одно, Мойсееvi одно и Иліѣ одно. А знаємо, що такъ Мойсей якъ и Илія давно уже померли були передъ Христомъ. Коли И. Христосъ умеръ на крестѣ, земля затряслася, скалы розвалися, гробы отворилися и много умершихъ повстало и явилось въ Єрусалимѣ. Зъ того видимо, що въ самой рѣчи умершѣ повертали на землю и показовалися людямъ а такъ могутъ вернутися и показоватися. Однакъ зъ того еще не слѣдує, щоби всѣмъ повѣстямъ о духахъ, якѣ собѣ люде оповѣдають, вѣрити. Противно треба вѣдноситися взглядомъ нихъ зъ великою осторожнотю, бо заледви може якакь частина зъ нихъ естъ подобна до правды, а майже бѣльша часть, хочъ не всѣ, остають противъ суду здорового розуму. Повѣсти такѣ мають свое же рело въ розличныхъ рѣчахъ. И такъ многѣ люде вслѣдствѣ угрозъ совѣсти складаютъ такѣ повѣсти. Неразъ случается, що умираючий батько запише свому сынови майно и заразомъ вкладає на него обовязокъ, щоби за его душу служилися Службы Божї, або щоби вѣдступивъ якусь часть ґрунту на церковь або щось іншого. Та що зъ того? Батько заявивъ свою послѣдню волю тай померъ. Сынъ справивъ похоронъ, заводивъ и плакавъ, не такъ може оплакуючи страты дорогої особы якъ радше выводячи и высپѣвуючи розличнѣ жалѣ, якѣ только лише слина на языкъ принесла. По похоронъ скликавъ кумовъ, сусѣдовъ та знакомыхъ на почестне, трактаментъ, тутъ запивали горе и смутокъ ажъ до піянства, до утраты розуму и здоровля. И на томъ скончилося, а о послѣднїй волі батька вонъ цѣлкомъ забувъ. Но голосъ совѣсти пробуджується въ нѣмъ, вѣдзываєся и вонъ підъ влѧненемъ угрозъ совѣсти бачить покойного вѣтця, допоминаючого ся у него сповненя своїй послѣднїй волі. Тутъ зновъ въ дома межи чоловѣкомъ нема згоды, любови и вѣрности. Чоловѣкъ упиваєся, марнує свое майно, нищить свое здоровля, катує жену и дѣти! Въ конци самъ Богъ милосердиться надъ ними. Посилає ангела смерти и забирає бѣдну, нещастну жену зъ сей долини плачу и недоли. Доперва теперь познає той піякъ свої беззаконія, свое звѣрське поступовання и обходженя ся зъ женою а то вслѣдствѣ угрозъ совѣсти, которую стараєся притлумити, придусити горѣвкою, виномъ и пивомъ. На якийсь часъ правда має вонъ спокой. Но поз-

нѣйше все таки совѣсть вѣдозвесь, а онъ пригадавши собѣ все тоє, що въ минувшости здѣлавъ, бачить свою жену, котра єму нелюдскості его представляє. Инишій зновъ убивъ другого чоловѣка. Голосъ совѣсти вѣдзывається, прошибає его страхомъ и єму особенно въ ночи на самотѣ выдаєся, що убита нимъ особа зъ окровавленными ранами передъ нимъ являєся и єму мерзость его поступку выкидає. А колькожь то бѣльше есть такихъ случаѣвъ, въ которыхъ совѣсть дѣйствує а пѣдъ вліянемъ тойже чоловѣкъ оповѣдає розличнѣ рѣчи и то зъ такою певностю и рѣшительностю, що готовы на тоє присягнути.

Инишѣ зновъ складають повѣсти о духахъ въ той цѣли, щобы другихъ обманути, въ блудъ впровадити. Не одинъ бачучи, що якась рѣчъ єму приносить великѣ користи, хоче и на дальше, бути въ посѣданю той рѣчи и въ той цѣли або самъ перебираєся за духа або розпускає розличнѣ слуги, щобы легковѣрнѣ въ нихъ увѣрили. Тымъ способомъ хоче вонъ позбутися тыхъ людей, котрѣ бы хотѣли тую рѣчъ посѣсти. Пускаючи бо розличнѣ слухи о духахъ, вонъ тымъ самимъ вѣдстрашує другихъ вѣдъ неѣ и може на дальше зъ всякою безпечностю пѣдъ легкими условіями тую рѣчъ выкористувати. Колькожь то може навести случаѣвъ, въ которыхъ слуга, щобы мѣгъ обкрадати безпечно свого хлѣбодателя або чиновникъ, щобы мѣгъ вѣдстрашити другихъ вѣдъ найму, пускають ложнѣ и ними самими змысленї повѣсти о страхахъ и духахъ.

Инишѣ зновъ въ перестраху або пѣдъ вліянемъ сильного воображення видять небѣщиковъ. Неразъ трафляєся, чоловѣкъ вертає пѣзно въ ночи до дому. На дорозѣ выбѣ єму 12 година. Мимо волъ вонъ задрожить цѣлый, зжахнєся, пригадуючи собѣ, що теперь вѣдворилося царство дрховъ. Въ томъ перестраху, пѣдъ вліянемъ сильного представленя бачить вонъ тамъ щось бѣлого, або якийсь огонь, що до него то приближаєся то вѣддаляєся. Ну, и щожъ то може бути, якъ не духъ якийсь? Тымъ часомъ показалося, що рѣчъ инакше малася. Було то або перетрашене звѣря, котре передъ чоловѣкомъ утѣкало або кусникъ полотна, котре вѣтромъ колисане, здавалося показовати признаки житя и уходити за духа. Уже то въ природѣ чоловѣка лежить, що вонъ боиться темноты, а бажає свѣтла. И такъ въ св. письмѣ читаємо, що псалмопѣвець Давидъ ободрявъ людей, не страхати ся „вѣдъ страха нощнаго и... отъ вещи во тмѣ приходящѣ.“ (Пс. ХС. 5). Тогда то при той боязни чувство бере верхъ надъ розумомъ, вонъ пригадаючи собѣ правдивѣ события, въ своимъ представленю вѣдворяє ихъ и уже у него духъ есть на завѣване.

Многъ въ кѣнци суть забобоннѣ и въ своїй забобонности все, що тѣлько почують, приимаютъ за правду. Если що небудь станеся, такъ они зачнуть тое на всѣ боки нагинати, щобы тое такъ выпало якъ они хотятъ. Зъ найменшого потрафлять они эдѣлати найбѣльшое. А если де що єще пôдхоплять, то уже тому такъ свято вѣрять, що всякъ представленя въ тѣмъ зглядѣ суть безполезнѣ, що противъ того ничо собѣ но дадутъ говорити. До того приходить еще звычай. Но боязливость а такъ въ парѣ зъ забобонностю має свое вліяння. Неразъ трафиться, що дошка трѣсне тому, що сохне ся, або мышь перелетить по хатѣ, або кѣнь на стрыху товчеся, а они зъ того эроббять, що то мусѣвъ бути духъ. Тымъ способомъ дѣла походячѣ зъ звычайныхъ природныхъ причинъ они роздувають до великихъ событій. Впрочѣмъ звычайно они надъ тымъ не застаюються, не входять въ тое якъ то стало ся, но уже зъ горы приимаютъ тое за вѣрне и правдиве.

Зъ того отже видите, якъ повинностю вôдноситися взглядомъ такихъ повѣстей о духахъ. Заледвы може одна на тысячу есть подобна до правды, а прочѣ по найбѣльшой части мають свое жерело въ высше наведеныхъ причинахъ. Колькожь то есть такихъ повѣстей зъ всякими подробностями такъ, що чоловѣкъ зъ здоровымъ розумомъ хиба мусить засмѣятися. Не одинъ оповѣдає таке: А знаете кумс, я чувъ, що въ той хатѣ бувъ духъ, а що вонъ тамъ наговоривъ, то гдѣ оповѣсти, ажъ волося до горы стає. Ну предъжъ скажѣть, щожъ такого? Та бачити, говорять, того покругтивъ за ухо, тому скинувъ окуляры, тамъ знову перевернувъ стôль, тутъ загасивъ свѣчку и побивъ шклянки и такъ дальше. Скажѣть теперь самъ, чи може кто въ такѣ дѣтинства вѣрити? Чи они соглашаються и одвѣчають премудрости божой? Чижъ возможно, щобы Господь позволивъ духамъ на тое на землю сходити, щобы они такѣ жарты, игрушки строили? Зъ того видите, якъ то не всему можь вѣрити. Неразъ ктось подумає щось и тую думку подає за правду, а люде якъ стануть тое на свїй ладъ толковати, то додаваги, то украшати то побольшати, то зъ того выйде таке чудовище, що чоловѣкъ розумный мусигъ засмѣягися. Однакъ, що небошки могутъ приходити и показуватися, то тое есть можливымъ изъ взгляду на тое, що Богъ есть всемогущимъ а душа чоловѣчеська безсмертна. Впрочѣмъ въ тѣмъ взглядѣ належить держатися середины т. е. якъ зъ одної стороны не треба бути за дармо легковѣрнымъ, такъ зъ другої стороны не можь взглядомъ того вôдноситися зъ безусловнымъ недовѣрюванемъ.

Щобысьте знали якъ то не належить всему върити, наведу вамъ слѣдуюче правдиве историчне событиє: Въ сѣмъ столѣтю живъ въ Парижи славный, глубоко религійный лѣкарь. Кождого року на лѣто выѣзджавъ до свого родинного села, де старався выкоренити всякѣ забобоны противляч්ся религії. Коли одного разу находилося бѣльше людей, почали говорити о духахъ и кождый свое додавъ. Одинъ тѣлько лѣкарь смѣявся зъ того. Тогда приступила до него одна старушка и предложила єму, щобы днесъ самъ безъ свѣтла въ ночи пойшовъ до церкви. На тоє зголосився лѣкарь и поспытавъ, що має приносити зъ церкви, щобы всѣ увѣрили, що вонъ тамъ бувъ. Тогда приступивъ до него паламарь, давъ єму ключъ а заразъ сказавъ, що за престоломъ находячася дѣра, де єсть трупяча голова. Тую голову принесуть намъ. Лѣкарь пойшовъ до церкви, взявъ трупу голову и въ той хвили почувъ стогни. Не зважаючи на тоє, пойшовъ дальше, але тоє повторилося. То певно мусить бути якийсь ночний прахъ подумавъ собѣ лѣкарь. Коли замыкавъ дверѣ, положивъ чашку на землю а піднісши ю зновъ то само почувъ. Але вонъ собѣ зъ того ничего не робивъ. Но въ коротцѣ почувъ уже два стони зъ чашки. Вонъ задрожавъ а стрясши чашкою, почувъ такий самъ стонъ, котрый три разы разъ по разъ повторився. Тогда перестрашився дуже и бѣгцемъ прилетѣвъ до дому. Всѣ побачили его блѣдого зъ чашкою въ рукахъ. Коли выпустивъ чашку, то само повторилося. Всѣ присутнѣ поутѣкали а лѣкарь омлѣвъ. Одинъ тѣлько паламарь не робивъ собѣ ничего зъ того, прибѣгъ до лѣкаря, вѣдчутивъ єго и пояснивъ тѣ стогни тымъ способомъ, що лилики що року въ чашкахъ гнѣздяться. Тогда лѣкарь скликавъ всѣхъ, встремивъ руку въ чашку и вийнявъ гнѣздочко трехъ молоденькихъ лиликовъ, котрѣ не умѣючи єще лѣтати, поупадали на землю. Подивѣвшись сказавъ лѣкарь, ото духъ, котрого и я такъ настрашився.

о. Ю. Станинецъ :

Наверненя зъ схизмы митрополита Александра и 13 батюшкѣвъ

Наверненя до правдивоѣ наслѣдницѣ науки Іисуса Христа Церкви Католицькоѣ такъ восточного, якъ западного обряда зъ дня на день убольшаються.

Великого значѣння наверненя сталося въ Америцѣ на Сошествіє Св. Духа минувшого рока. Преосвященый-Александръ, митро-

полить православноѣ церкви и 13 батюшкѡвъ навернулися зъ схизмы до истинноѣ православноѣ Церкви Христовоѣ Католицкоѣ.

Щобы читатель порозумѣли, якъ важное се наверненя и хто є митрополитъ Александръ, подаємо слѣдуючѣ дати зъ его житя: Народився вонъ 1871-го рока коло Одесы въ Россіѣ. Посвящений на священника 1898 архиеп. Тихономъ въ Санъ Франциско и якъ ревный миссіонарь въ Канадѣ працьовавъ, де и шѣсть церквей побудовавъ. Рока 1908 російский царь назначивъ его членомъ Царськоѣ Думы. Рока 1916 назначивъ его царь управителемъ церкви Царського Села и коли пакъ арештовали комунисты царя, вонъ нашивлявъ и утѣшавъ его у темници. — Рока 1917-го іменованый членомъ св. Синода, а 16. мая 1925 Синодъ назначивъ его архієпископомъ, а рока 1933-го навернувся зъ схизмы.

Якъ губоко ученый чоловѣкъ зачавъ студіювати исторію христіянства першихъ столѣть и науки, та письма св. Отцѣвъ и пильною наукою переконався о тѣмъ, що хоть много є христіянськихъ церквей, але правдива Христова Церковь може бути лише одна, а то є та, котра основана на „Петрової скалѣ.“

Митрополитъ Александръ пильною наукою переконався въ тѣмъ, що не може бути мила Богу та вѣра, котра має такий смутний и недостойный корѣнь своєго розродка, якъ має схизма въ особахъ Фотія и Керуларія зъ їхъ беззаконностями, та пôдступахъ проти св. Игнатія и другихъ, що дало причину до роздора и народження нової вѣри ажъ у 800 лѣтъ по Христѣ, головою котрої стався чоловѣкъ, котрый ще менше учився богословськихъ наукъ, якъ нашъ батюшки, бо за чотыри днї высвятився ажъ на єпископа и оголосивъ себе головою церкви. Фотієвымъ достойнимъ наслѣдникомъ и головою „православія“ стався Керуларій, котрого за бунтацію проти царя засуджено на смерть, а коли стався патріярхомъ и головою церкви православної, першое его дѣло было, якъ пишуть историки, дати поубивати своихъ противниківъ, а навѣть, що и самъ одному бувшому своему другови выкопавъ очъ зъ помсты а св. Евхаристію въ церквяхъ западного обряда розмѣтовавъ и топтавъ ногами. — Коли се все митрополитъ Александръ вычитавъ въ історіяхъ, забувъ на всяку ненависть, котру заскѣпили въ его серце проти правдивої церкви Христової, та навернувся до неї. И теперь якъ митрополитъ правдивої Православної Церкви Христової, а не фотиївсько-келуарійського ложного „православія,“ вирощого на почвѣ людської злобы, якъ то доказує історія, митрополитъ Александръ управляє всѣми русскими емігрантами Америки. — И вонъ

зазыває всѣхъ теперь одложити хитрости, а поддатися обективной науцѣ исторіѣ Церкви Христової, котра наука по пильныхъ студіяхъ мусить кожного вывести на ту дорогу, на котру вывела митрополи- та Александра.

Що скажуть на сей вѣдступъ нашѣ „нововѣриї“ — „православ- нѣ“? — Що скажуть на се нашѣ „ученї“ студенты, котрѣ недав- но, такѣ ложнѣ науки зачали ширити, що кождый „русскій“ мусить бути „православный“ а кождый „православный русскимъ“? — Ми зъ своеї части рѣшучо можемо закликати: „Господи вѣдпусти ѿмъ, бо ис знають, що роблять“! бо, если бы знали що роблять, то не вѣдступили бы зъ тої вѣры, до котрої митрополитъ Александръ навернувся. Певно, що вонь симъ не переставъ бути великоросомъ.

ИЗЪ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

Святыхъ мучениковъ Хрисанта и Даріѣ.

Хризантъ родився около року 260-го по Рожд. Хр. въ Александрії. Отець его назывався Полемонъ и бувъ заможнымъ язычникомъ знаменитого рода. Переселившись въ Римъ, Полемонъ ставъ тутъ сенаторомъ, а своего сына давъ учити высшихъ наукъ. Щастливымъ случаемъ познакомився Хризантъ въ Римѣ зъ ученымъ священикомъ Корпофоромъ, который начавъ ему поясняти св. Письмо. Хризантъ дуже скоро понявъ науку Христову и ставъ вѣдтакъ проповѣдати слово Божое межи своими товаришами язычниками, стараючися ихъ наклонити до приняття вѣры христіянської. Довѣдавшия о тѣмѣ римський намѣстникъ Клавдій, приказавъ заразъ Хризанта схватити и мучити. Хоть якъ хотѣвъ его мучити, однакъ все було даромъ. Силою Божою прутики ломались, пасы скобрянѣ рвались. Коли же и темниця, въ которую вѣдтакъ затворили Хризанта, наповнилась небесною яснотю, присутстуючий тому якъ и попереднимъ чудамъ Клавдій, кинувся до нôгъ Хризанту и вразъ зъ своею сотнею воиновъ увѣривъ въ Иисуса Христа. Такожъ и жена Клавдія, на імня Илярія, разомъ зъ двома своими сынами Ясономъ и Мавромъ увѣрила въ правдивого Бога. Всѣ вони дались окреститися, но не довго свою вѣрою на земли. На приказъ царський Клавдія и его синовъ утоплено въ глубинахъ морськихъ, воинамъ цѣлої сотнї вѣдрубано

головы, а Илярія, молячися надъ гробомъ ихъ, заснула въ Бозѣ на зѣки. Коли хотѣли и Хризанта стратити, порадивъ одинъ приятель зѣтцю Хризанта, сенатору Полемону, щобы своего сына оженивъ и наклонивъ до розкѣшного житя, то скорѣйше его наверне, якъ муками. Полемонъ поступивъ такъ, якъ ему порадивъ его приятель. Постаравшися о вызволенѣ своего сына изъ темницѣ, приказавъ завести его до великолѣпноѣ палаты, и заразомъ привести незвычайноѣ красы дѣвицу, именемъ Дарію, котру вѣддали ему за жену. Хризантъ згодився на тое лишь для того, що мавъ надѣю, що при помочи Божїй успіє и Дарію навернути до христіянства. И дѣйстно Господь Богъ допомогъ ему до того, бо вскорѣ удалось Хризанту переконати Дарію такъ, що она стала ревною христіянкою. Теперь жили они обое якъ братъ зъ сестрою, стараючись межи своими знакомыми ширити правду Божу. Коли о тѣмъ довѣдався императоръ, то приказавъ выкопати глубокий ровъ за мѣстомъ и тамъ живцемъ закопати Хризанта и Дарію около 280-го року по Рожд. Хр.

Кайнъ и Авель.

Въ нагороду за пильнѣсть въ науцѣ одержавъ Ивась въ краснѣ рамки оправленый образъ, представляючий жертву Кaina и Авля.

Кайнъ клячавъ передъ жертвникомъ, очи спустивъ въ землю, а лицѣ его було блѣде и зажурене. Побожный Авель такожъ клячавъ передъ своею жертвою, а его руки були зложенѣ на грудяхъ, лицѣ погоднѣ, яснѣ, а очи поднесенѣ въ гору — до неба. Зъ лиця и очей пробивалася невиннѣсть и чистота серця.

Велика була радостъ Ивася зъ такого красного дарунку, тѣшився сердечный и по колька разовъ оглядавъ свою заслуженину. Прийшовъ вечеромъ батько и довѣдавши ся о пильности свого школьнаго, такожъ похваливъ добру дѣтину. Дивиться Ивась на образъ, дивить тай звертається до батька и каже: — Татуню! чому дымъ зъ жертвы Кaina не иде въ гору такъ, якъ зъ жертвы Авеля ино стелиться по земли?

— То такъ м旣й сину! — вѣдовѣда батько — жертва Кaina Богу не подобалася, тому небо не хоче ю приняти и дымъ стелиться землею. Господь Богъ цѣнить жертву чоловѣка посля того, зъ якимъ серцемъ вонъ ю принѣсь, ци щиримъ, ци лише за напастъ або про людске око. Кайнъ бувъ злый, захланый, не мавъ любови до Госпо-да Бога, а жертву не принѣсь радо, але вѣдъ такъ гейбы зъ мусу, тому то Господь погордивъ нею, не принялъ и дымъ стелиться по

земли. Противно жертва Авеля сталася Богу мила, бо єго серце було невинне, побожне и дымъ несеся въ гору, до неба. Подобно якъ тими жертвами маєся рѣчъ и зъ молитвою людей. Давно приносили люде жертвы изъ збожа, зъ волоў, овець, ягнятъ и то все палили, а теперь Господь не жадає „жертвъ цѣлопаленя“ для него найкрасша жертва — молитва, бо въ св. письмѣ стоить: „жертва Богу духъ сокрушенъ, сердца сокрушенна и смиренна“...

Але и молитва не кожда Богу подобаєся. Памятай сыну! що молитва то піднесення духа до Бога, тымъ то при моленю треба забути о всѣмъ, на тую хвильку забудь о забавѣ, о школѣ, забудь о менѣ, о мамѣ, а всю свою увагу зверни на Бога, всю свою душу затопи въ Бозѣ. Нарѣкають — моя дѣтино — люде, що Господь не высілушує ѿхъ просьбъ; та якежъ має вислухати, коли они Бога легковажать; у нихъ вартѣйша господарка, завтрѣшній ярмарокъ, для газдинъ вартѣйшій наставленій обѣдъ при огни, якъ самъ Господь. Они при молитвѣ о всѣмъ томъ мыслять ино не о Бозѣ, до котрого нѣбы моляться. Если люде будуть добре просити, широ молитися, то невно Господь вислухає ихъ голосу, бо Христосъ не надармо сказавъ: все, що лише просити будете вѣдь Бога въ имя мое, дастъ вамъ Богъ.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ МАРТЬ

За тихъ, що черезъ кризу мусить терпти безроботя.

Велике число є безроботныхъ. Числять ѿхъ на сотку мільйоновъ. Коли до того додати ще родини безроботныхъ, то число стане таке застрашаюче, що здається немає надѣї, щоби таке число людей можна було б выгодувати. Сама Америка має майже только безроботнихъ, колько має жителівъ наша Республіка.

Ся безроботиця даеться такожъ у великой мѣрѣ въ знаки нашої Піткарптської Руси. Верховинське населеня стало вже не додає, бо вивозъ дерева изза кризи уставъ. Люде ходять изъ мѣста на мѣсто глядаючи роботы та є не є.

Нещасна доля тихъ безроботныхъ, нещасна для нихъ и несчастна для ихъ родини. Нещасна для нихъ, бо сама праця вже зъ природы се хлѣбъ насущный для кожного чоловѣка. Що рыбѣ безъ воды, се чоловѣкови безъ працї. Самъ Г. Богъ тому положивъ чоловѣка на землю, аби працювавъ, аби зъ поту чола свого ѿвъ хлѣбъ свой. Св. Павло говорить, що хто не працює, нехай не єсть. Св. Григорій таке каже: Тѣ, що не роблять для людей, роблять для діявола.

Безъ працѣ тяжко бути чоловѣкови добрымъ. Бездѣльнѣсть и лѣнивство се матеръ усякихъ грѣховъ и злочиновъ.

Отже обовязкомъ кожного є старатися, щоби люде могли найти для себе працю и чесный заробокъ. Ся безробоця се велике лихо особливо для молодежи. Кождый знає, якъ за молоду працювавъ вѣнъ, якъ гарувавъ одь ранка до вечера. Якъ навѣть ъїдивъ въ Америку, щобы найти собѣ працѣ. Такъ уже замолоду старѣ люде привчалися до працѣ и знають, що працею треба собѣ заробляти хлѣба.

Теперь, коли працѣ не є, молодѣ не годнѣ є ѿ навчитися, бо не є на чомъ. И такъ може выrosti цѣле поколѣння лѣниуховъ, неробовъ. Вони не навчатися працѣ, будуть шукати легкого хлѣба въ крадежи, въ розбояхъ и въ рабункахъ.

Въ такихъ розлучливыхъ обставинахъ не лишається людямъ нѣчого іншого, якъ прибѣгати до Пресв. Серця и просити въ нього змиливаня. Нехай воно у своїй щедротѣ не дастъ имъ марно згинутi. Лише Богъ може зарадити толькоД єдѣ и дати кожному працю въ руки.

Намъ треба просити, щоби Богъ давъ силы безроботнимъ нести терпеливо ихъ тягаръ, доки не надойдутъ красшѣ часы.

НОВОСТИ

Представникъ правславныхъ у Папського Нунція

Разомъ зъ украинскими послами зъ Галичини явився, у нунціятурѣ у Варшавѣ (волинський) посолъ Сергій Хруцький, який склавъ на письмѣ такий привѣтъ:

„Ваша Ексцеленціє! Якъ представникъ украинскаго православнаго населеня въ Польши, прошу дозволу зложити на руки Вашоѣ Ексцеленції найщирѣйшѣ побажаня многихъ лѣтъ Святѣй-

шому Отцю зъ нагоды 12 лѣтнього перебуваня на римському Папському Престолу. Українська православна люднѣсть Польщѣ завжди зъ вдячностю буде згадувати про те, що Святѣйший Отець перший поднѣсъ голосъ протесту против переслѣдування христіянскїхъ вѣры на Совѣтськѣй Українѣ, та особливо про батьківське зрозумѣння Святѣйшимъ Отцемъ интересовъ українскїхъ православної людности въ Польши, яке нашло выражъ

у вѣдомої енунціаціѣ Митрополита Шептицького у справѣ т. з. ревіндикаціѣ православныхъ, б. грѣко-католицькихъ церковъ.

Сергій Хруцький, посолъ до сойму.“

Папський Нунцій высловивъ послови С. Хруцькому свою особливу радостъ зъ приводу привѣту православныхъ та просивъ усѣмъ православнымъ передати, що Святѣйшому Отцю однаково милыми и близькими є всѣ христіяне.

Ученики Интернату ОО. Василіянъ въ Ужгородѣ устроили зъ нагоды 12-лѣтної рѣчи Коронації св. Отця домашне свято. Въ програму входили хоральнѣ спѣви „промова принагодна и песа „Темна Комора.“ Промову зъ перенятіемъ выголосивъ М. Савчуکъ уч. VIII. класы. Стоячи выслушали всѣ присутнѣ гостѣ величавого Папського гимну. Въ піднесеномъ настрою розбайшлися присутнѣ домовъ.

† Юлій Дрогобецький походивъ изъ П. Руси. Родився дня 5. нов. 1853. р. въ Крачуновѣ (коло Сигота), де його отець бувъ священикомъ. Школы кончивъ въ Сиготѣ и Ужгородѣ. Рока 1876. висяченъ въ священика епархії Мукачевської якъ такий перше стався архиваремъ епископської канцеларії, а въ р. 1877 префектомъ дух. семинарії.

Якъ такий зобралъ историчнѣ дати семинарії и вже р. 1883. написавъ исторію сеї найважнѣйшої центральної школы, епархії Мусачевської. Написавъ, єще исторію гр. кат. школ. епарх. Мукачевської.

Якъ директоръ учит. семинарії вонъ зарядивъ и новый будинокъ семинарії, збудований р. 1883. Р. 1888 почавъ выдавати першу политичну газету гр. католиковъ „Келеть“ (Востокъ) по мадярськи. И для тої газети и закупивъ друкарню, яку потомъ перебравъ вѣдь нього Егеръ.

Писавъ по руськи и по мадярськи. Выдавъ „Красный Календарь“, въ котрому помѣщувавъ свої оповѣдання. Найкрасшимъ такимъ його творомъ було: Коли я первый разъ читавъ Вѣрю.“ Дуже живо, наглядно описавъ тамъ сильне душевне потрясеня малого хлопчика, який первый разъ має виступити публично въ церкви, читати „Вѣрю.“ Въ тихъ часахъ бувъ Юлій Дрогобецький и диригентомъ гармонії катедр. храма и городського хору (даларда). Р. 1888. въ Сегединѣ своимъ хоромъ здобувъ першу нагороду соперництва всѣхъ хорівъ б. Мадяршины.

Дня 19. окт. 1891. іменовали його гр. кат. епископомъ Крижевицькимъ, для гр. католицькихъ Русиновъ, колонизованихъ въ Хорвації.

Р. 1913. коли ужгородська гімназія святкувала 300 л. свой ювілей, Юлій Дрогобецький бувъ одинъ изъ бесѣдниковъ и своїмъ теплимъ, щиримъ висутпомъ захопивъ публику.

Въ послѣдніхъ рокахъ вѣдомо вѣдомъ публичного житя, якъ пензіонований, бо политичнѣ вѣдносини Хорваціѣ и старший вѣкъ не позволяли йому дальше працьовати. Тодѣ епископъ стався Др. Діон. Нярадій, його бувший секретарь, котрий и постарався о тѣмъ, що Ю. Дрогобецький якъ пензіонований епископъ живъ собѣ спокойно. Бувъ вонъ въ Прибѣчу, въ однѣмъ маєтку епископства Крижевицького, тамъ и умеръ въ 82. р. житя, дня 12. фебруара 1934.

Бувъ вонъ дуже спритнимъ чоловѣкомъ, добрымъ бесѣдникомъ и писателемъ.

Якъ громадянинъ бувъ дуже приемнимъ чоловѣкомъ, зъ теплимъ серцемъ, готовимъ помочи кожному, хто до нього звернувся.

Вѣчная єму память!

Комунистичному послови
Мондокови грозить кара смерти у „раю.“ По вѣсткамъ комуністичнихъ газетъ въ СССР арештували комуністичного посла до чехословакьского парламенту Івана Мондока разомъ зъ жінкою. Обоїмъ грозить кара смерти. Причина арештування Мондока невѣдома, але нема сумнѣву, що се арештування, якъ и десятки

тисячъ іншихъ, стоить въ звязку зъ наг҃нкою на „контреволюціонеровъ“ изъ партійнимъ билетомъ комуніста въ кишенѣ.“

„Добровольцѣ крові.“ не про бунтівничого монаха є ту слово, але о христіянській братній одній артистичності. Въ Італії заосновалися товариства, котрихъ члены на то обовязуються, що хоть коли готовъ на охорону хворихъ въ шпиталяхъ отъковатися, еслиб и черезъ дѣл. крови мали до дѣла. Члены обовязуються, що сейчасъ всяку працю залишать, коли до шпиталю кличуть їхъ. Въ сїмъ товариствѣ є рѣжнѣ оддѣлы. Достъ вже побъ міліона літ-рів крові пожертвували зъ христіянської братньої любові.

Матери многихъ дѣтей у **Святѣйшого Вѣтця.** Матери многихъ дѣтей недавно въ Римѣ мали одинъ зѣздъ, въ котрому законченю и були у Святѣйшого Вѣтця. Святѣйший Отець возвеличивъ матери, котрихъ Богъ особливо поблагословивъ и одличивъ, бо и они участь беруть въ працѣ сотвореня. Одвѣчательність є ихъ дуже велика, але сему одвѣчає и велика почесть бути матерю. Нема святѣйшого и почеснѣшого імя якъ: Мати Божа. Сю Матерь Божу кличуть все зъ достовѣріемъ въ тяжкихъ положеняхъ. Вкрай вѣдливъ ємъ медалики на котрому є Матерь Божа зъ дитятемъ.

Выдавництво Чина св. Василія Великого в Ужгородѣ

поручас слѣдующѣ книжки своего изданя:

Мукачевский Паломник. Стор. 584.

Сей молитвенник содерхить прекраснѣ молитвы и набоженства до Преч. Дѣви Марії до Пресв. Серця Іисусового и святых Угодників Божих. Есть там чин усѣх церковных Богослужень, Пѣсни и мѣсяцослов з Пасхалією.

Цѣна оправленого примѣрника 16 Кч. з почтовою засылкою 18. Кч.

Молебенъ къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содерхить кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч.

Énekes imafűzér Jézus szentséges Szivéhez és Szupplikáció az Oltáriszentséghez. Цѣна 60 гел. зъ Почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которая Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебенъ къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почитаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою Оправл. З Кч., брошур. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневнє набоженство до Найсв. Серця Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ почтою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Ранъ або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гел. зъ почтовою засылкою 60 гел.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат. 14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почтовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеся книжочка содерхить: Короткое поученіе о отпustахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами.

Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ почтовою засылкою 70 гел.

Засылается лемъ за готовѣ грошѣ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошѣ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,

Раковція улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvo Čuna sv. Vasiliya Velikoho, Užhorod.

Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Европа.

Novinové známky povoleny
č. ř. p, 706—IVb—22

P. T.

Од довшого вже часу даєся одчувати брак богослужебных книг **Миней**. Особливо на Подк. Руси брак Миней като^{ся} ого выданя, а через се уживаня выданье в одном случаю були причиною схизмы. Даєся брак сих книг в монастырях, де котиться цѣле правило церковне.

Богослужебнѣ книги, хоть и за великѣ грошъ може^{ся} однакъ еще купити. Минея католицка послѣдний раз була печатана в XVIII. столѣтю и тепер нигде є не можно купити.

Щобы зарадити сему, порѣшили О. Василіяне в Ужгородѣ выдати на ново Минею; выдати є в малом форматѣ, щобы та книга була выгодна а при том дешева.

Текст перепечатаный дословно из Минеи почавскаго выданя католицкого из року 1761.

Перший том сеѧ книги (цѣлый мѣсяцъ януар) за благословенем Его Ексцепленціѣ Кир Александра Стойки еп. Мукачевскаго вже появився.

Цѣны сеѧ книги такъ: 1) Брошуре (без ниякого переплета) Кч. 40, з почтою 45; 2) оправлена в повкожу из черв. обрѣзом, золот. крестом и надписом, из красным футералом (шкатулою) стоит Кч. 60, з почтою 65; 3) оправлена в кожу, из черв. обрѣзом, золот. крестом и надписом, из красным футералом Кч. 75, з почтою 80.

Замовляти можно вже тепер. Высылається лиш за готовѣ гроши, або за послѣплатою (добріка).

При замовленю треба адресовати:

Выдавництво Чина св. Василія Великого
в Ужгородѣ, ул. Раковція ч. 54.